

ראובן שנער ז"ל

ראובן יקירנו,

אני נפרד ממך גם בשם קהילת ברור חיל, וגם כחבר.

החיים שלך היו שזורים בחיי הקיבוץ, ואני זכיתי לפגוש אותך בנקודות חיבור רבות.

נולדת בברזיל ושם גדלת עם הוריך ואחייך דב, חיה ושרה. היית האח הקטן והשובב. היום בטוח היו מגדירים אותך כילד עם הפרעות קשב וריכוז...

אחרי תחנה בדפנה הגעתם לברור חיל. אדלג על הילדות והנעורים - ישר לשירות הצבאי שלך. התקבלת ללהקת פיקוד צפון, ויחד איתך כולנו נגענו בזוהר. במהרה הפכת למפקד הלהקה ולאחד מכוכביה הבולטים, וכולנו ידענו למה מתרגש הדופק, שהג"א זה טוב, ואתה - הכי טוב מכולם.

לאחר השחרור התחתנת עם חני, ומיד פתחתם בפס היצור המפואר שיקרא להלך "ילדים". זה התחיל עם בת, אבל קיבל תפנית גברית חד משמעית. ניבה, ארז, סער, צליל ותום - כולם יצאו יפים ומוכשרים כמוך וכמו חני, ובזכותכם הייתה בקיבוץ אחלה צמיחה דמוגרפית.

נקרעת בין שתי אהבות גדולות שלך. בצד האחד - הקיבוץ והשדה, ובצד השני - הבמה. תמרנת ביניהם כמה שיכולת, ובין הגזר לפנקס הקטן הנחית את כל הערבים בקיבוץ, וכולנו המשכנו לתלות בך עיניים מלאות הערצה. בשנת 1978 לקחת על עצמך את חג ה-30, ועשית את זה כרגיל הכי גדול והכי מושלם. האירוע הזה נכנס למיתולוגיה, ואיתו גם השיר שחיברת עם שמעון ישראלי, והפך עם השנים לפס הקול של הישוב. כמה שהוא משקף אותך: "חלקת אלוהים שלי קטנה. ביתי שלי, ברור חיל".

באותה תקופה הקמת עם מרסיו בלבן ז"ל ואברהם גולדשטיין את "שלישיית ברור חיל". יחד הפלאתם בביצוע של שירים מוכרים ושירים מקוריים. כולנו, בני המשפחה וילדי הקיבוץ, שלחנו גלויות לרשת ב' על מנת לקדם את הלהיט "ניבה" במעלה מצעד הפזמונים.

בשלהי שנות ה-70 יצאת עם המשפחה לשליחות בריו, ושם הפעלת את הטורבו והקסם שלך על מנת לרתום צעירים אל תנועת "הבונים" ולהפוך אותם לציונים נלהבים. חלק מהאנשים האלה הם חברים היום בברור חיל.

כשחזרת, לקחת על עצמך את ריכוז התרבות. היינו חבורה מגובשת ומחויבת, ואתה הובלת אותנו עם הסטנדרטים הגבוהים שלך: כל שבוע היה ערב שישי "קטן" במועדון, וכל חודש-ערב "גדול" בחדר האוכל.

עבדת בע.נ.ת, חברת המחשבים של הקיבוץ. נעשית איש מכירות וניצלת את הקסם האישי שלך להרחבת החיבורים, הקשרים ובעיקר ההכנסות של הקיבוץ. עם המיומנויות שרכשת עברת לבי.ג'. בונד. בתקופה הזאת היית המון בדרכים והעבדת את משטרת ישראל שעות נוספות. הם גמלו לך ברוחב לב בקנסות מרשימים.

לכל אורך השנים, היית שותף בהפקת חגים ואירועים אירועים בימתיים. ההלחנה לא באה לך בקלות - היה לוקח לך זמן עד שהיית מרוצה. אבל בסופו של דבר, היית לוקח את הגיטרה, פורט על המיתרים, מתחיל לשיר, והחדר היה מתמלא בהשראה וקסם. אחר כך באו הקולות, והעיבודים, שתמיד נתנו לאירועים נופך כל כך איכותי ומקצועי. החריצות והמסירות שלך למשפחה ולקיבוץ המשיכו ללוות אותך ואותנו. תמיד היה ברור שאיפה שצריך - אתה מתייבב, אם לטובת המשפחה, ואם לטובת הקיבוץ. בגיוסים, בשיווקי העופות, בשיבוצי השבתות - תמיד הגעת מלא מרץ ואנרגיות, עם בדיחות חדשות (או ישנות) ורוח שטות בלתי נלאית.

בהמשך הגיעו שנים קשות יותר, שהובילו אותך לאנגולה הרחוקה. חיכינו בציפייה לביקורים שלך על מנת לשמוע ולחלוק. ראינו איך בנחישות ועוצמה אתה מתמודד עם המציאות, לא מוותר ולא מתייאש.

אחרי כמה שנים חזרת, והתחלת לסגור מעגלים: החתונות של הילדים, הנכדים המקסימים שנולדו והיו לך מקור של אושר וגאווה. אז הגיעה המחלה, שהלכה והחריפה. ההתמודדות שלך הייתה כרגיל לוחמנית ועיקשת, תוך ראייה מתמדת של המציאות בצורה מפוכחת.

ראובן שלנו, קשה לנו לעכל שנפרדת מהחיים ומאתנו כל כך מוקדם. רצינו עוד להיות איתך, ליהנות מכל מה שהיה לך עוד להציע ולתת. אתה משאיר אחרריך משפחה גדולה, נפלאה ואוהבת, וקהילה שלמה, מלאה בהוקרה והערכה לכל מה שעשית ויצרת, כל מה שתרמת, כל מה שאהבת, כל מה שאתה. היה שלום, חבר יקר ואהוב.

עודד פלוט